

[Leif Hermann]

lang række tinglysningskontorer må afsætte nogle flere kvadratmetre, for at folk kan være der, mens de finder rundt i disse tingbøger, som ikke er ganske nemme at gå til. Vejledningen, når man personlig møder op på et tinglysningskontor, er jo ikke ganske uvæsentlig, og der vil så gå tid fra de mennesker, som ellers skulle spare tid.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu var jeg slet ikke i min ordførertale inde på diskussionen om telefonoplysninger fra tinglysningskontorerne, men erkendt: jeg tror egentlig, der kunne rejses mange interessante spørgsmål til den ende.

Det, jeg imidlertid hæftede mig ved, og som jeg godt vil stille spørgsmål om én gang til, er den merindtægt, som regeringen med dette forslag føler sig foranlediget til at opkræve hos tilfældige mennesker. Jeg hæftede mig ved, at ministeren mener, at det i sig selv skulle give en forenkling at kræve mere op, end den almindelige pris- og lønudvikling giver anledning til.

Jeg må indrømme, jeg har svært ved at se, hvad der skulle animere mennesker til at holde sig væk, hvis de i øvrigt mener, at en sag er berettiget. Hvad skulle give forenklingen, medmindre ministeren mener, at folk af økonomiske årsager holder sig væk? Det kan – erkendt – give en forenkling, men jeg synes ikke, det er ad den vej, vi netop af hensyn til retssikkerheden bør ønske os en forenkling.

Det andet, jeg hæftede mig ved, med hensyn til merindtægten på de ca. 130 mio. kr., som regeringen her ønsker at få, var, hvad disse penge skal bruges til. Jeg fik ikke noget svar fra ministeren, så jeg vil godt spørge igen, for jeg tror, det må være en forglemmelse: Er det meningen, at pengene skal bruges til at hjælpe lidt på en slunken statskasse, eller er der allerede på nuværende tidspunkt planer for anvendelsen af disse midler?

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg vil gerne sige til fru Lissa Mathiasen og hr. Leif Hermann, at efter at de har holdt de taler, som de netop har holdt, må jeg erkende, at de har så små sko på, at vi andre kan notere, at der ikke skal bruges så mange kvadratmeter mere.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg skal svare ganske kort, specielt på de spørgsmål, som fru Lissa Mathiasen stillede, og dermed kommenterer jeg formodentlig også hr. Leif Hermanns bemærkninger.

Det, der er kernen i dette, er jo, at parterne – og det vil jo i langt de fleste tilfælde sige deres advokater – gennem denne afgift tilskyndes til at få en forligsordning og undgå at rejse sag for ikke at belaste deres klienter med en afgift, som kan undgås. Men det, der gør, at jeg er særlig glad for, at dette spørgsmål blev rejst, er, at det kan give mig anledning til nogle bemærkninger om de økonomiske aspekter, som fru Lissa Mathiasen taler om.

For det første er det vigtigt, at dette forslag sammenholdes med de forbedringer i mulighederne for at få fri proces, som blev vedtaget i 1988, for derved kan en del af de økonomiske bekymringer, som fru Lissa Mathiasen nærer, afvises.

For det andet er jeg lidt ked af udtrykket »tilfældige mennesker, som får denne afgift væltet over på sig«, for sagen er jo den, at det bliver den, der taber sagen, der kommer til at betale, og ikke den, som måtte vinde den. Den, der dømmes, vil jo i almindelighed også blive pålagt at udrede sagens omkostninger, derunder modpartens afgift til retsvæsenet, således at det ikke i den forstand bliver en belastning for alle, der søger rettsens hjælp, men kun for dem, der taber sagerne.

Det med merindtægterne undlod jeg at svare på, fordi det er klart, at disse merindtægter indgår i det almindelige statsbudget. Vores budgetteringer og vores rammesystemer er jo tilrettelagt sådan, at pengene går ind på sædvanlig måde som en statsindtægt.

Jeg lagde mærke til, at fru Lissa Mathiasen med stor omhu talte om 130 mio. kr., men jeg synes, man skal dele det tal op i to: De 40 mio. kr., som er en ren og skær brugerbetaling for en service, som udføres på tinglysningskontorerne, og så de ca. 90 mio. kr., som kommer ind under forudsætning af, at sagsmængden ikke falder. Jeg regner imidlertid med, at dette provenu bliver mindre, for jeg tror på, at sagsmængden vil falde, og så bliver provenuet tilsvarende mindre.

Hermed sluttede forhandlingen.